

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko P. S.A. z siedzibą w W. oraz P. 1. S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie z tytułu mobbingu i zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 8 maja 2024 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt XIII Pa 196/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanej orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 stycznia 2023 r., sygn. akt XIII Pa 196/21, Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelacje powódki B. K. oraz pozwanych P. S.A. z siedzibą w W. i P. 1. S.A. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 5 lipca 2021 r., sygn. akt VIII P 56/16, którym Sąd pierwszej

instancji częściowo uwzględnił powództwo o zadośćuczynienie z tytułu mobbingu i zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

W pozwie z 28 stycznia 2016 r. powódka B. K., działając za pośrednictwem pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła o zasądzenie od pozwanego P. S.A. w W. kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia w związku z mobbingiem, a ponadto kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku z mobbingiem oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów, zaś w przypadku jego niezłożenia - według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew P. S.A. z siedzibą w W., działając za pośrednictwem pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 zł oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pozwie z 29 stycznia 2016 r. powódka B. K., działając za pośrednictwem pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła przeciwko P.1. S.A. w W. o zasądzenie kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia w związku z mobbingiem oraz kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku z mobbingiem.

W odpowiedzi na ww. pozew P. 1., reprezentowany przez pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 zł oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu przeciwko P.1. i odpowiedzi na ów pozew podniesiono tożsame argumenty, które stanowiły uzasadnienie pozwu i odpowiedzi na pozew w sprawie wniesionej przeciwko P.SA.

Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016 r. wydano postanowienie o połączeniu obydwu ww. spraw do wspólnego rozpoznania.

W dalszym roku postępowania strony popierały stanowiska wyrażone w ww. pismach procesowych.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem z 5 lipca 2021 r., sygn. akt VIII P 57/16:

I. zasądził od pozwanego P. S.A. w W. na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych 5000 zł;

II. oddalił powództwo w stosunku do pozwanego P. S.A. w W. w pozostałej części;

III. zasądził od pozwanego P. 1. S.A. w W. na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych 5000 zł;

IV. oddalił powództwo w stosunku do pozwanego P. 1. S.A. w W. w pozostałej części;

V. nakazał pobrać od pozwanego P. S.A. w W. 250 zł tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczania której powódka była zwolniona;

VI. nakazał pobrać od pozwanego P. 1. S.A. w W. 250 zł tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczania której powódka była zwolniona;

VII. nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanych w części, w której oddalono powództwa;

VIII. nakazał pobrać od pozwanych kwoty po 136 zł tytułem części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IX. wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3677,38 zł;

X. wyrokowi w pkt III nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3725,35 zł.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyły apelacjami wszystkie strony postępowania. Pozwane spółki zarzuciły zaskarżonemu wyrokowi nierozpoznanie istoty sprawy i naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 23 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 448 k.c., a także art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. w związku z art. 300 k.p., a ponadto również art. 156² k.p.c.; art. 415 k.c.; art. 416 k.c. oraz art. 23 k.c. i 11¹ k.c. Powódka z kolei zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 k.p.c. oraz art. 94³ § 1¹ § 3-4 k.p.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji oddalił je jako niezasadne.

Wskazał on, że w niniejszej sprawie zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie mogą być skuteczne, gdyż żadna ze stron procesu nie wykazała, aby Sąd Rejonowy dopuścił się błędnej oceny dowodów. Przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu Rejonowego.

Odnosząc się do apelacji powódki, za bezzasadne uznał Sąd drugiej instancji twierdzenia o tym, jakoby Sąd pierwszej instancji dokonał niepełnych lub błędnych ustaleń faktycznych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Prawidłowe były ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie relacji A.W. z powódką, które poczyniono w oparciu o zeznania poszczególnych świadków. Co więcej, Sąd pierwszej instancji prawidłowo wywiódł, iż zdaniem członków Komisji Antymobbingowej, relacje między B. K. a A. W. były bardzo napięte, co wynikało z ich silnych osobowości i formalnego stylu zarządzania przełożonej, który nie zachęcał do budowania koleżeńskich stosunków, przy czym A. W. nie miała świadomości, że niektóre z jej zachowań były odbierane negatywnie, a nie takie były jej intencje. Sąd pierwszej instancji trafnie zauważył, iż liczne grono podwładnych A. W. nie potwierdziło, by ta miała nieprawidłowo odnosić się do powódki. Wprawdzie miejsce miały krytyczne relacje dotyczące się sposobu komunikacji ww. pracownika z podwładnymi i zarządzania, zgromadzone w sprawie dowody nie wykazały jakoby powódka stała się celem ataków A.W., w tym wskazujących na ośmieszenie powódki, jej zastraszenie czy odizolowanie od grona pozostałych pracowników. Protokół z Komisji Antymobbingowej nie potwierdził mobbingu, jak również złożone przez jej członków zeznania, w tym przykładowo A.K. nie potwierdziły tego, jakoby wobec powódki faktycznie stosowany był mobbing. Nie sposób twierdzić również o tym, jakoby podsumowanie działań komisji antymobbingowej nie spełniało wymogów wewnętrznej procedury antymobbingowej P.. Sąd Rejonowy prawidłowo nie podzielił zastrzeżeń powódki w tym względzie. Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż liczne grono podwładnych A.W. nie potwierdziło, by ta miała nieprawidłowo odnosić się do powódki, zaś o ile pojawiały się głosy krytyki względem przyjętego przez nią sposobu komunikacji z

podwładnymi i zarządzania, to brakowało dowodów pozwalających na przyjęcie, iż powódka stała się celem jej ataków, mających na celu jej ośmieszenie, zastraszenie czy izolowanie. Sąd odwoławczy w pełni podzielił powyższe ustalenia. Co więcej, nie sposób twierdzić jakoby istotną okoliczność dla rozstrzygnięcia sprawy stanowiło podnoszone przez powódkę to, iż lokal Oddziału Grupy P. przy ul. [...] w K. był najmniejszym lokalem zajmowanym przez P. w tym mieście, jedynym wynajmowanym, położonym przy ruchliwej dwupasmowej ulicy, bez parkingu. Kwestia ta nie miała znaczenia dla oceny roszczeń powódki w zakresie mobbingu. Co zaś się tyczy również zestawień ilości operacji realizowanych przez poszczególne oddziały w K. przy ul. [...], ul. [...] i ul. [...] (ich obciążenia) w latach 2014-2016, nie sposób również w tym względzie upatrywać jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez rzekome nieuwzględnienie przeszkód stawianych przez pozwanych w przeprowadzeniu dowodu z tych zestawień. Wbrew twierdzeniom strony powodowej, Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na to, iż od momentu utworzenia Oddziału K. „W.” i znaczącego zmniejszenia liczby pracowników w pozostałych oddziałach, praca w nich powodowała większe niż dotychczas zmęczenie i stres, w tym sama powódka B. K. odczuwała przepracowanie, przytłoczenie ilością pracy i organizowanymi przez A. W. kontrolami. Sąd Rejonowy nie negował tego rodzaju niekorzystnych dla powódki okoliczności w jej pracy. Sąd Rejonowy poczynił również prawidłowe ustalenia w zakresie ogólnokrajowego procesu reorganizacji funkcjonowania spółek, wiążącego się z likwidowaniem dotychczasowych oddziałów, w tym stanowisk pracy w tych oddziałach, i tworzeniem nowych oddziałów (oddziałów grupy) i rekrutacją kadrową do pracy w tych nowych jednostkach. Zeznania świadków, które Sąd pierwszej instancji trafnie uznał w tym względzie za spójne i wiarygodne, potwierdziły to, iż proces reorganizacji na tożsamy sposób odbył się także w K., będąc jedynie konsekwencją wdrażania podjętych w 2011 uchwał zarządów spółek, nie zaś sposobem odsunięcia powódki od pracy na stanowisku dyrektorskim w K..

Sąd Okręgowy podzielił jednocześnie stanowisko pozwanych, iż powódka podjęła próbę w istocie własnej interpretacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podnosząc w apelacji okoliczności, które nie miały jednak decydującego znaczenia dla oceny kwestii mobbingu, w tym powoływała się na

poboczne kwestie, w tym uchwałę, certyfikaty, plany nadawane przez Zespół Analiz Centrali z Biura Zarządzania Siecią, a nie wskazywała na wystarczające przesłanki mobbingu. Pomimo faktycznie zaistniałych negatywnych okoliczności w pracy powódki, nie wypełniały one przesłanek do ich zakwalifikowania jako działań o charakterze mobbingowym. Sąd odwoławczy w pełni podzielił wywody Sądu Rejonowy, iż niezasadne okazało się roszczenie powódki o zadośćuczynienie z tytułu mobbingu. W konsekwencji brak również podstaw do stwierdzenia, jakoby Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędnej wykładni i braku zastosowania w sprawie art. 94³ § 1¹ k.p., art. 94³ § 3-4 k.p.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż powódka B.K. nie sprostала obowiązkowi, jeśli chodzi o wykazanie mobbingu i wyjaśnił, iż obszerne postępowanie dowodowe przeprowadzone w połączonych sprawach, nie potwierdziło aby „pracodawca”, w szczególności w osobie A. W., stosował wobec powódki mobbing.

Co zaś się tyczy zarzutu, iż powódce w ramach wypowiedzenia zmieniającego nie przedstawiono żadnych kryteriów, które zdecydowały o wybraniu jej do zwolnienia ze stanowiska w przekształconym oddziale przy ul. [...] którym wcześniej kierowała, między innymi kwestia ta była przedmiotem rozpoznania w sprawie toczącej się przed tutejszym Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt XIII Pa 112/20. Sąd Okręgowy wskazał, że zarówno Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w wyroku z 28 lutego 2020 r., sygn. akt VIII P 297/16, jak również Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z 17 maja 2022 r., sygn. akt XIII Pa 112/20 przyjął, iż pozwani pracodawcy nie mieli obowiązku formułować kryteriów doboru pracowników do zwolnienia (ew. przeniesienia tytułem wypowiedzenia zmieniającego). Wyjaśniono, iż nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że pracodawca powinien był potraktować stanowisko pracy powódki jako rodzajowo tożsame ze stanowiskiem M. D. (choć ta była dyrektorem innego likwidowanego oddziału - oddziału innego typu), to podkreślenia wymaga, że decyzja pracodawcy o zatrudnieniu na stanowisku Dyrektora Oddziału Grupy P., znajdującego się przy ul. [...], nie powódki, ale M. D., nie była dowolna, lecz została podjęta w wyniku wszczętej, centralnie przyjętej i sformalizowanej procedury rekrutacyjnej. Powódka B. K. wzięła w niej udział, i dopiero brak zarekomendowania jej do zatrudnienia na

stanowisku Dyrektora Oddziału Grupy P. spowodowało kontestację takiej formy wyłonienia kandydata do zatrudnienia (z drugiej strony wyłonienia pracownika do zwolnienia czy przeniesienia). W powyższych sprawach stwierdzono, iż z poczynionych ustaleń faktycznych nie wynika, jakoby dowolnością cechowały się przyjęte metody rekrutacji, brane w niej pod uwagę kryteria oceny kandydatów, czy wreszcie rezultaty rekrutacji i przedstawione uzasadnienie tychże rezultatów, tj. dlaczego zarekomendowana została M. D., a nie powódka. Ostatecznie zatem roszczenia powódki w tamtejszej sprawie uznano za bezzasadne.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji uznał, iż całkowicie bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostawały wywody powódki, iż Sąd Rejonowy błędnie nie poczynił ustaleń w zakresie tego, jakoby powódce w ramach wypowiedzenia zmieniającego nie przedstawiono żadnych kryteriów, które zdecydowały o wybraniu jej do zwolnienia ze stanowiska w przekształconym oddziale przy ul. [...], którym wcześniej kierowała. Kwestia ta była przedmiotem badania już w tamtejszej sprawie.

Powyższe okoliczności skutkowały zatem prawidłowym uznaniem przez Sąd Rejonowy, iż wobec powódki nie był stosowany mobbing, a więc również stwierdzonego rozstroju zdrowia powódki nie sposób wiązać z mobbingiem. Powództwo w stosunku do obydwu pozwanych o zadośćuczynienie z tego tytułu zostało zatem słusznie oddalone przez Sąd pierwszej instancji.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną powódka w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca podniosła, że wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie:

1. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., albowiem skarga jest oczywiście uzasadniona wobec (i) całkowicie błędnej wykładni i zastosowania art. 94³ § 2 k.p. przez przyjęcie, że systematyczne, długotrwałe i uporczywe negatywne zachowania przełożonego wobec podwładnego, zakończone wyeliminowaniem go z zespołu

współpracowników oraz stwierdzonym przez biegłego rozstrojem zdrowia pozostającym w związku z pracą nie stanowią mobbingu, a jedynie konflikt dwóch równorzędnych podmiotów; (ii) błędnej wykładni art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 k.p.c. i braku zasądzenia na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za kwalifikowane naruszenie dóbr osobistych (zdrowia) w oparciu o ustalony stan faktyczny przywoływany dla uzasadnienia roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę w związku z rozstrojem zdrowia wskutek mobbingu;

2. art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., albowiem w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a mianowicie:

A. Czy ogólnokrajowa reorganizacja pracodawcy polegająca na zmianie modelu sprzedaży usług ubezpieczeniowych (połączenie sprzedaży ubezpieczeń majątkowych i życiowych w jednym oddziale), wraz ze zmianą wizualizacji oddziału (rebranding) oraz na przeprowadzaniu rekrutacji do nowego modelu wszystkich dotychczasowych swoich pracowników zatrudnionych w starym modelu, której to reorganizacji towarzyszy zamykanie niektórych placówek lub powierzenie ich agentom (outsourcing) - może uzasadniać brak kontynuacji zatrudnienia dla części personelu bez wskazywania im kryteriów doboru do zwolnienia a jedynie informacji o braku pozytywnego przejścia rekrutacji, w której wzięli udział;

B. Czy pominięcie po przeprowadzonej rekrutacji do nowego modelu w ramach reorganizacji pracodawcy jw. pracownika będącego wieloletnim dyrektorem placówki starego typu może być uznane za przykład negatywnych działań wobec pracownika (szykany), jeżeli rekrutacja dotyczy stanowiska zajmowanego dotychczas przez pracownika a ocenie przez pracodawcę podlegają elementy, które normalnie podlegałyby weryfikacji sądowej w odwołaniu od wypowiedzenia zmieniającego, ale przy rekrutacji nie są one ani wskazywane pracownikowi ani obiektywnie weryfikowane.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwane spółki wniosły o:

1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania a w przypadku nieuwzględnienia ww. wniosku i przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o:

2. oddalenie skargi kasacyjnej w całości, zarówno wobec P. SA jak i P. 1 SA.

W każdym przypadku powyższym zaś, o:

- zasądzenie od powódki na rzecz P. Spółki Akcyjnej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych,
- zasądzenie od powódki na rzecz P. 1. Spółki Akcyjnej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje

oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Strona skarżąca w żaden sposób nie wykazała, aby w niniejszej sprawie występowało istotne zagadnienie prawne, które wymaga uwagi Sądu Najwyższego. Przedstawione zagadnienia prawne nie są nawet związane ze stanem faktycznym niniejszej sprawy, dotyczą one kwestii prawidłowości wypowiedzenia umowy o pracę powódce, która była przedmiotem odrębnego postępowania, w którym zresztą również wniesiono skargę kasacyjną. Sądowi Najwyższemu wiadome jest przy tym z urzędu, że w sprawie II PSK 8/23 również odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania. Należy zatem zaznaczyć, że przedstawienie zagadnień prawnych dotyczących innej sprawy toczącej się pomiędzy tymi samymi

stronami, w której zapadło niekorzystne dla strony skarżącej rozstrzygnięcie, nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Strona skarżąca nie przedstawiła jakichkolwiek argumentów przemawiających za uznaniem, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie była oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w tym zakresie oparte wyłącznie o polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną stanu faktycznego dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Strona skarżąca próbuje przeforsować swoją ocenę stanu faktycznego niniejszej sprawy i zebranych w niej dowodów, co w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Ponadto, strona skarżąca upatruje się rażącego naruszenia prawa w tym, że nie zasądzono na jej rzecz wyższego zadośćuczynienia, zwrócić jednak należy uwagę, że Sądy *meriti* nie powiązały rozstroju zdrowia powódki z

mobbingiem, nie dopatrzyły się również związku tego rozstroju z zachowaniem pozwanych. Strona skarżąca nie wykazała jakiegokolwiek rażącego naruszenia prawa, a jedynie zmanifestowała swoje niezadowolenie z zapadłego rozstrzygnięcia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[SOP]

[a!]